

[Fuglsang]

politisk, fordi det betyder, at afgørelser af interesse for Grønland ikke blot flyttes til det fjerne København, idet rigsmyndighederne, som det hedder, kun er blevet en mellemstation, mens den afgørende indflydelse og kontrol er flyttet endnu længere væk, nemlig til EF-bureaukratiet i Bruxelles.

Spørgsmålet om selvstyrets virkelige indhold gælder også håndgribelige, materielt livsvigtige ting. Det gælder fiskeriet. Danske fiskere har måttet gøre opmærksom på deres mærkelige erfaringer med hensyn til oprettelsen af et EF-hav. Nu får fiskerne henede og også andre EF-fiskere det råd at søge andre og fjernere fangstpladser. Alene dette gør det vigtigt at sikre de grønlandske områder for den grønlandske befolkning.

På andre områder har man bemærket fællesmarkedets påfaldende interesse for Kvanefjeldet og dets uranforekomster. Hermed understreges en anden side af hjemmestyret, en afgørende side af ethvert styre, nemlig sikringen af dets økonomiske basis. Det er spørgsmålet om det, som i forslaget kaldes grundlæggende rettigheder til Grønlands naturgivne ressourcer, men som i praksis kun kan betyde ét: hvem ejer og hvem råder over udnyttelsesretten til disse naturgivne ressourcer? Noget af det mest afslørende i debatten er den danske modstand mod at bruge udtrykket ejendomsret, netop fordi det er ejendomsret og udnyttelsesret, det i virkeligheden drejer sig om.

For os må et virkeligt selvstyre forbindes med en naturlig respekt for det grønlandske folks ubetingede ret til landets egne naturlige hjælpeklender. Jeg vil ikke nægte, at vi af den grund føler en vis tilfredsstillelse ved at høre til dem, der gik imod, da man begyndte at uddele Grønlands råstofrigdomme til internationale koncerner, oven i købet på et tidspunkt, hvor vi vidste, at hjemmestyreforslaget var på trapperne, og på en sådan måde, at disse koncessioner heller ikke i fremtiden kan ændres.

Vi har erfaret i Danmark, hvordan ejendomsret forbindes med og knyttes sammen med kravet om eneret til at lede og fordele arbejde og produktion. Også her har Grønland sine smertelige erfaringer, som er værd at tage i betragtning, nu da arbejdsmarkedsforholdene bliver et grønlandsk særområde. Jeg tænker på Greenexkonflikten, og når vi nævner Greenex, er det lærerigt at se den

foragt, man dér nærer over for forpligtelserne til at beskæftige og uddanne grønlandere. Det drejer sig her om en ny vigtig forudsætning for gennemførelse af et virkeligt hjemmestyre, nemlig at sikre udviklingen af de nødvendige nationale kræfter. Det er udmærket, når det i § 9 bestemmes, at det grønlandske sprog er hovedsproget, og, som tingene ligger, vel også, at der skal gives en grundig undervisning i det danske sprog. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge, om det ikke ville være naturligt, at love og aftaler, som træffes mellem de to parter, bl. a. i forbindelse med dette lovforslag, bliver affattet på begge sprog og med samme gyldighed.

Over for det undervisningsmæssige krav står der den arv, vi har efterladt: mangelen på de nødvendige grønlandske lærerkræfter, men det er noget, der gælder på alle områder, hvor der kræves en blot nogenlunde højere uddannelse. Det er en af de ting, sammen med det med rette berøgtede fødestedskriterium, som er typiske for et hvilket som helst kolonistyre, nemlig at man har undertrykt muligheden for at udvikle nationale kadre.

Det kommer også til udtryk i de papirer, vi har fået, der drejer sig om den kgl. grønlandske handels fremtid. Vi er enige med lovforslag nr. L 235 om, at man må begynde med overførslen af KGHs produktions- og salgsvirksomhed. Det drejer sig her om nøglepositioner i det grønlandske samfunds økonomi og om, som det hedder i betænkningen, muligheder for en sådan økonomisk styring, at overskuddet fra én sektor kan bruges til udviklingen af andre. Det er netop de muligheder, vi har savnet i Danmark, og som gør, at vores diverse planer faktisk kun bliver til papirer i store, tykke bøger.

Vi er enige med dem, som ønsker, at hjemmestyret efterhånden skal overtage alle områder, og vil følgelig modsætte os, at dele af dem udstykkes til private. Vi har jo erfaringer for, hvad det fører til, nemlig at private overtager de sektorer, hvor der er mindst risiko og størst fortjenstmulighed, og overlader de andre, ofte de samfundsmæssigt vigtigste, til det offentlige.

Samtidig betragter vi en stærk og alsidig udvikling af andelsbevægelsen som noget overhovedet positivt og nyttigt, også for herigennem at opskole og udvikle grønlandske kadre. Hvad dette med kadre betyder,